

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תּוֹרֵיעַ - מְצוֹרֵעַ

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרַךְ י"ז - חֲלָק א'

קוֹנְטֵרְס 481

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תּשׁע"א ל"פ"ק - בַּעֲיִה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

אגרות הזהר

רנה

בהתחלה כְּשֶׁקָרָאנוּ אֶת הַדְּפִים שְׁלָכֶם, מִמֶּשׁ לֹא הָאִמְנוּ לְמַרְאֵה עֵינֵינוּ
שְׁאַתֶּם מְחַלְקִים בְּחִנָּם לְלֹא מִטְרַת רֵוַח כָּלֵל, וְאַחַר כֵּן מִמֶּשׁ הִתְפַּעַלְנוּ
מִהַנְּשִׂמָה הַקְּדוּשָׁה (אוּ הַנְּשִׂמוֹת הַקְּדוּשׁוֹת) שְׁעוֹמְדָת מֵאַחֲרֵי דָבָר נִשְׁגָּב זֶה,
מִמֶּשׁ יְחִידֵי סִגְלָה, לֹא אֶלְמָן יִשְׂרָאֵל.

(הוֹסַפְנוּ לְתַרְוּמוֹת 200 ש"ח כְּדֵי שְׁתַּמְשִׁיכוּ בְּהַכְּזָה הַקְּדוּשָׁה).

תִּזְכּוּ לְמִצּוֹת וְיִישַׁר כַּחֲכֶם וְיִתְהִי מִשְׁפָּרְתְּכֶם שְׁלָמָה מֵעַם הַשָּׁמַיִם,
וּבְזִכּוֹתְכֶם נִזְכֶּה כָּבֵד לְגִאֲלָה שְׁאֲנוּ מְצַפִּים לָהּ מֵאוֹת שָׁנִים, אֲמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן.

חֲזְקוּ וְאִמְצוּ!

הַחֲפֵץ בְּעֵלוֹם שָׁמַיִם

– מכתב ל –

רֵאשׁ חֲדָשׁ אֶלּוּל, לְכַבּוֹד חֲבֵרַת מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי.

בְּרִצּוֹנֵי לְהוֹדוֹת לָכֶם עַל פְּעֻלַּתְכֶם הַנִּכְבָּדָה וְהַחֲשׂוּבָה שְׁזָכִיתֶם לְהַכְנִיֵס
אֶת הַזֵּהָר הַקְּדוּשׁ בְּתוֹךְ אַחֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, שְׁכֻלָּם יִזְכּוּ לְלַמֵּד אֶת הַזֵּהָר
הַקְּדוּשׁ מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ, וְעַל יְדֵי זֶה נִצִּיל אֶת עַם יִשְׂרָאֵל מִכָּל הַצָּרוֹת וְנוֹכַל
לְקָרֵב אֶת בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ אֲמֵן.

אֵין בְּפִי מַלִּים עַל יְזַמְתְּכֶם הַבְּרוּכָה לְהַבִּיא אֶת הַזֵּהָר בְּקִבְץ מְהֵדָר כָּל כֵּן.

יִישַׁר כַּחֲכֶם, וְהַמְשִׁיכוּ לְהַרְבוֹת חֵיל לְזִכּוֹי הַרְבִּים.

בְּבִרְכַת הַתּוֹרָה:

שְׁמַעוֹן ש. בֵּית שְׁמַשׁ

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

– מכתב לא –

כ"ד לחדש שבט תש"ע לפ"ק, כבוד הרבנים של "מפעל הזיהר העולמי" שליט"א.

אשריכם שזכיתם לפרסם הזיהר הקדוש ובפרט מכתבי הגאונים הצדיקים של העדה החרדית משנת תרפ"א.

אספר לכם מה שקרה בבית מדרשנו יום אחד לאחר תפלת שחרית, כדלהלן:

יעקב: למה ממציאים דברים חדשים ללמד זיהר הקדוש? הזיהר הקדוש מיעד רק לצדיקים!!!

שמעון: מי אומר לך שזה רק לצדיקים, הרי כל יהודי צריך ללמד זיהר הקדוש כמו שתקן הארז"ל ב"חק לישראל", שכל יהודי פשוט ילמד כל יום זיהר הקדוש?

יעקב: אז למה אני לא רואה איך הרבנים מפרסמים, שכל אחד ילמד זיהר הקדוש?

שמעון: כמה תשובות בדבר:

א. יש לך מכתבים מכל הגאונים הצדיקים מדור העבר של העדה החרדית, שכלם צועקים בקול רעש גדול, שמחייב כל אחד מישראל ללמד זיהר הקדוש, ומבקשים לגמור אלף פעמים כדי להציל את כלל ישראל, ולקרב הגאולה השלמה במהרה בימינו אמן.

ב. אם לא שמעת אין זו ראיה שלא אמרו, לך ותראה מה שכתבו, חלקם מקבצים בספר "אור הזיהר", וזה רק חסרון ידיעה.

ראיתי גם בעלון "אור הזיהר" וב"גדולי ישראל וזיהר", שישנם כבר לערך 900 שעורים בכל ארץ ישראל שלומדים זיהר הקדוש, ויתתאר לך כמה

לא יחסר.
ואברהם הנה הולך בשבילה
לאכל השלל משאר העמים,
וסמך על זכותה שלא יוכלו
להענישו ולצחק בה. ומשום כך
לא נתן דבר לומר אחתי היא,
ולא עוד, אלא שראה מלאך אחד
הולך לפניו, ואמר לאברהם: אל
תפחד עליה, הקדוש ברוך הוא
שלח אותי להוציא לו את ממונו
שאר העמים ולשמר אותה
מהכל. ואז לא פחד על אשתו,
אלא עליו, שלא ראה עמו מלאך,
אלא עמה. אמר, הרי היא
שמורה, ואני לא שמור. ומשום
כך אמר, אמרי נא אחתי את וגו'.
י"טב לי? ! ייטיבו לי הנה צריך
להיות, שכתוב והנה פי יראו
אותך המצרים ואמרו אשתו זאת,
ועל פן ייטיבו לי צריך להיות!
אלא ייטב לי - זה שהולך לפניך.
ייטב לי הקדוש ברוך הוא בעולם
הזה בממונו. וחייתה נפשי באותו
העולם בגלגלך, שלא תסטי מדרך
האמת. שאם אזכה בגלגלך בממונו
בעולם הזה ואת תסטי בדרך, הרי
מיתה זמינה בעולם ההוא, אלא
תשמרי, שתחי נפשי בעולם
ההוא בגלגלך.
ומשום שהמלאך ההוא הלך
לפניה לשמר אותה, מה כתוב?
וינגע ה' את פרעה וגו', על דבר
שרי, ודאי. שהיתה אומרת
למלאך הנה - והוא מכה. ועל
פן לא פחד אברהם עליה כלום,
שהרי היא שמורה. ומה שפחד
- על עצמו פחד, ולא ראה עמו
שמירה כזו.
בא ראה, עשר פעמים צוה
שרה למלאך להכות את פרעה,
ובעשר מכות לקה. סימן עשתה
שרה לבניה אחריה במצרים.
רבי אבא פתח, (מכילתו) כימי צאתך
מארץ מצרים אראנו נפלאות.

בכלא. וכתוב, (משלי לא) בטח בה לב בעלה ושלל
לא יחסר.

ואברהם הוה אזיל בגינה, למיכל שללא
משאר עמין, וסמך על זכותה
דילה, דלא יכלון לאענשא ליה, ולחייבא בה.
ובגיני כך לא יחייב מדי למימר אחתי היא.
ולא עוד, אלא דחמא חד מלאכא אזיל קמה,
ואמר ליה לאברהם, לא תדחל מנה, קדשא
ברוך הוא שדר לי, לאפקא ליה ממונא דשאר
עמין, ולנטרא ליה מפלא. וכדין לא דחיל
אברהם מאתתיה, אלא מניה, דלא חמא עמיה
מלאכא, אלא עמה. אמר הא היא מתנטרא,
ואנא לא נטירנא. ובגיני כך אמר, אמרי נא
אחתי את וגו'.

ייטב לי, ייטיבו לי מיבעי ליה, דכתיב והנה
כי יראו אתך המצרים ואמרו אשתו זאת,
ועל דא ייטיבו לי מיבעי ליה. אלא ייטב לי,
דא דאזיל קמך. ייטב לי בהאי עלמא קדשא
ברוך הוא בממונא. וחייתה נפשי בההוא עלמא
בגלגלך, דלא תסטי מן אורחא דקשוט, דאי
אזפי בגינך בממונא בהאי עלמא, ותסטי אנת
באורחא, הא מיתא זמינא בההוא עלמא, אלא
תסתמר, דתחי נפשי בההוא עלמא בגלגלך.
ובגין דההוא מלאכא אזיל קמה לנטרא ליה,
מה כתיב. וינגע יי' את פרעה וגו', על
דבר שרי ודאי, דהות אמרת למלאכא מחי,
והוא מחי. ועל דא לא דחיל אברהם מנה
כלום, דהא היא מתנטרא. ומה דדחיל,
מגרמיה דחיל, דלא חמא עמיה נטורא הכי.
הא חזי, עשר זמינן פקידת שרה למלאכא,
למחאה לפרעה. ובעשר מכותשין אלקי.
סימנא עבדת שרה לבנהא בתראה במצרים.
רבי אבא פתח, (מכילתו) כימי צאתך מארץ מצרים

עֲתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהִרְאוֹת גְּאֻלָּה לְבָנָיו כְּאוֹתָם הַיָּמִים שֶׁשָּׁלַח הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהוֹצִיא אֶת יִשְׂרָאֵל, וְהִרְאָה אֶת אוֹתָם הַמְּכֻוֹת לְמִצְרַיִם, וְהִלָּקָה אוֹתָם בְּגִלְל יִשְׂרָאֵל. בֵּא וִרְאָה מָה בֵּין הַגְּאֻלָּה הַזֹּאת לְגְאֻלַּת מִצְרַיִם. גְּאֻלַּת מִצְרַיִם הִיְתָה בְּמֶלֶךְ אֶחָד, וּבְמַלְכוּת אַחַת - כָּאֵן בְּכָל הַמְּלָכִים שֶׁל הָעוֹלָם. וְאֵז תִּכְפַּד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכָל הָעוֹלָם, וְיַדְעוּ הַכֹּל שֶׁלְטוֹנוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכֹלֶם יִלְקוּ בְּמֻכּוֹת עֲלִיוֹנוֹת, עַל אַחַת שְׁתַּיִם, מִפְּנֵי שִׁסְרָבוֹ כֹּלֶם אֶת יִשְׂרָאֵל.

וְאֵז יִתְגַּלֶּה שֶׁלְטוֹנוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׂכַתוֹב (זכריה יד) וְהִיָּה ה' לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ. וְאֵז כֹּלֶם יִתְנַדְּבוּ אֶת יִשְׂרָאֵל לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. זֶהוּ שְׂכַתוֹב (ישעיה סו) וְהִבִּיאוּ אֶת כָּל אֲחֵיכֶם וְגו'. אֵז יַעֲמִדוּ הָאֲבוֹת בְּשִׂמְחָה לְרֵאוֹת אֶת גְּאֻלַּת בְּנֵיהֶם כְּמִקְדָּם. זֶהוּ שְׂכַתוֹב כִּימִי צִאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאֶנּוּ נִפְלְאוֹת, אֲמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן. בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן יִמְלֹךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן

פְּרֻשַׁת מִצְרַע

וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר. זֹאת תְּהִיָּה תוֹרַת הַמִּצְרַע בְּיוֹם טְהִרְתּוֹ וְגו'. רַבִּי אֲבָא פָתַח, (איוב יט) גִּירוּ לָכֶם מִפְּנֵי חֶרֶב כִּי חִמָּה עֲוֹנוֹת חֶרֶב לְמַעַן תִּדְעוּן שְׂדוּן. שְׂדוּן, שְׂדִין כְּתוּב. כְּמָה יֵשׁ לְבָנֵי אָדָם לְשִׁמְרָת אֶת דְּרָכֵיהֶם וּלְפָחוּד מִלְּפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׂלֵא יִסְטוּ מִדְּרָךְ פְּשָׁרָה, וְלֹא לַעֲבֹר עַל דְּבָרֵי תוֹרָה וְלֹא תִשְׁכַּח מִמֶּנּוּ.

שְׂכַר מִי שְׂלֵא לֹמַד תוֹרָה וְלֹא מִשְׁתַּדֵּל בָּהּ, נִזְוֵף הוּא מִהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, רְחוּק הוּא מִמֶּנּוּ, וְלֹא שוֹרָה עִמּוֹ שְׂכִינָה. וְאוֹתָם

אֲרָאֶנּוּ נִפְלְאוֹת. זְמַיִן קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַחֲזָאָה פּוֹרְקָנָא לְבָנוֹי, פְּאִינוּן יוֹמִין דְּשִׁלַּח קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַפְקָא לְיִשְׂרָאֵל, וְאַחֲזִי אִינוּן מְכַתְּשִׁין בְּמִצְרַאֵי, וְאַלְקֵי לוֹן בְּגִינֵיהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל. תָּא חֲזִי, מָה בֵּין פּוֹרְקָנָא דָּא, לְפּוֹרְקָנָא דְּמִצְרַיִם. פּוֹרְקָנָא דְּמִצְרַיִם הָוָה בְּחַד מִלְּפָא, וּבְמַלְכוּת חֲדָא. הֵכָא, בְּכָל מְלָכִין דְּעָלְמָא, וּכְדִין יִתְיַקֵּר קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּכָל עָלְמָא, וְיִנְדְּעוּן פְּלֵא שׁוּלְטָנוֹ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְכִלְהוּ יִלְקוּן בְּמְכַתְּשִׁין עֲלֵאִין, עַל חַד תְּרִין, בְּגִין דִּיִּסְרָבוּן פְּלָהוּ בִּישְׂרָאֵל.

וּכְדִין יִתְגַּלֵּי שׁוּלְטָנִיָּה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּכַתִּיב, (זכריה יד) וְהִיָּה יְי' לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ. וּכְדִין פְּלָהוּ יִתְנַדְּבוּן בְּהוּ בִּישְׂרָאֵל לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הֵדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (ישעיה סו) וְהִבִּיאוּ אֶת כָּל אֲחֵיכֶם וְגו'. פְּדִין קִיִּימִין אֲבָהוֹן בְּחַדְדָּה, לְמַחְמֵי פּוֹרְקָנָא דְּבִנֵּיהוּ כְּמִלְקָדְמִין. הֵדָּא הוּא דְּכַתִּיב, כִּימִי צִאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאֶנּוּ נִפְלְאוֹת. אֲמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן. בְּרוּךְ יְי' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן: 'מִלּוֹךְ יְי' אָמֵן וְאָמֵן:

פְּרֻשַׁת תּוֹרַת הַמִּצְוֹרַע

(דף נ"ב ע"ב)

וַיְדַבֵּר יְי' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר. זֹאת תְּהִיָּה תוֹרַת הַמִּצְוֹרַע בְּיוֹם טְהִרְתּוֹ וְגו'. (ויקרא יד) רַבִּי אֲבָא פָתַח, (איוב יט) גִּירוּ לָכֶם מִפְּנֵי חֶרֶב כִּי חִמָּה עֲוֹנוֹת חֶרֶב לְמַעַן תִּדְעוּן שְׂדוּן. שְׂדִין כְּתוּב. כְּמָה אֵית לוֹן לְבָנֵי נֶשָׂא לְאַסְתְּמָרָא אֲרַחֲמֵיהוּ וּלְדַחֲלָא מִקְמֵי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּלֵא יִסְטֵי מֵאֲרַחָא דְּכִשְׂרָא, וְלֹא יַעֲבֹר עַל פְּתַגְמֵי אוֹרִיִּיתָא, וְלֹא יִתְנַשֵּׂי מִנָּה.

דְּכָר מָאן דְּלֵא לַעֲי בְּאוֹרֵיִיתָא, וְלֹא יִשְׁתַּדֵּל בָּהּ, נִזְיָפָא הוּא מְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,

רחיקא הוא מניה, לא שריא שכינתא עמיה. ואינון נטורין, דאזלין עמיה, אסתלקו מניה, ולא עוד אלא דמכרזי קמיה ואמרי, אסתלקו סחרניה דפלגיא, דלא חש על יקרא דמאריה. ווי ליה, דהא שבקוהו עלאין ותתאין. לית ליה חולקא בארְחא דחיי.

וכר איהו אשתדל בפולחנא דמאריה, ולעי באורייתא, כמה נטורין זמינין לקבליה לנטרא ליה, ושכינתא שריא עליה, וכלא מכרזי קמיה ואמרי, הבו יקרא לדיוקנא דמלפא, הבו יקרא לבריה דמלפא, אתנטיר הוא בעלמא דין ובעלמא דאתי, זכאה חולקיה.

הא חזי, בלישנא בישא דאמר נחש לאתתא, גרים לאתתא, ולאדם, למגזר עלייהו מיתה, ועל כל עלמא בלישנא בישא כתיב, (תהלים נז) ולישונם חרב חדה. בגין כך, גורו לכם מפני חרב, מפני לישנא בישא. פי חמה עונות חרב. מאי כי חמה עונות חרב. דא חרב ליי, דתנן, חרב אית ליה לקודשא ברין הוא, דביה דאין לחייביא. דא הוא דכתיב, (ישעיה לז) חרב ליי מלאה דם. (דברים לב) וחרבי תאכל בשר. ובגין כך גורו לכם מפני חרב פי חמה עונות חרב למען תדעון שדון, שדין פתיב. בגין דתדעון דהכי אתדן, מאן דאית ליה חרב בלישניה, אזדמן ליה חרב (ס"א אתדן כהוא חרב) דשצי כלא, דא הוא דכתיב זאת תהיה תורת המצורע.

רבי אלעזר פתח, (קהלת ט) וכצפרים האחוזות בפח כהם יוקשים בני האדם. הפסוק הזה הרי נתבאר. אכל בא ראה, בני אדם לא יודעים ולא שומעים ולא מסתפלים ברצון אדונם, והפרוז ולא שמעין, ולא מסתפלי ברעותא דמאריהון, וכרוזא כל יומא קארי

השומרים שהולכים עמו, מסתלקים ממנו, ולא עוד, אלא שמכרזים לפניו ואמרים: הסתלקו מסביב לפלוני, שלא חושש על כבוד רבונו. אוי לו! שהרי עזבו אותו עליונים ותחתונים, אין לו חלק בדרך החיים.

וכשהוא משתדל בעבודת רבונו ולומד תורה, כמה שומרים מזמנים כנגדו לשמר אותו, ושכינה שורה עליו, וכלם מכרזים לפניו ואמרים: תנו כבוד לדיוקן המלך. תנו כבוד לבן המלך. שמור הוא בעולם הזה ובעולם הבא. אשרי חלקו! בא ראה, בלשון הרע שאמר הנחש לאשה, גרם לאשה ולאדם לגזר עליהם מיתה ועל כל העולם. בלשון הרע כתוב, (תהלים נז) ולישונם חרב חדה. משום כך, גורו לכם מפני חרב, מפני לשון הרע. פי חמה עונות חרב. מהו פי חמה עונות חרב? זו חרב לה. ששנינו, יש לקדוש ברוך הוא חרב שבה הוא דן את הרשעים. זהו שכתוב, (ישעיה לד) חרב לה מלאה דם. (דברים לב) וחרבי תאכל בשר. ומשום כך גורו לכם מפני חרב פי חמה עונות חרב למען תדעון שדון, שדין פתוב, כדי שתדעו שכך נדון. מי שיש לו חרב בלשון, מזדמנת לו חרב (כדון באותה חרב) שמשמידה הכל. זהו שכתוב זאת תהיה תורת המצורע. רבי אלעזר פתח, (קהלת ט)

וכצפרים האחוזות בפח כהם יוקשים בני האדם. הפסוק הזה הרי נתבאר. אכל בא ראה, בני אדם לא יודעים ולא שומעים ולא מסתפלים ברצון אדונם, והפרוז ולא שמעין, ולא מסתפלי ברעותא דמאריהון, וכרוזא כל יומא קארי

כָּל יוֹם קוֹרָא לְפִנְיָהֶם, וְאִין מִי שְׁמַקְשִׁיב לוֹ, וְאִין מִי שְׁמַעִיר אֶת רוּחוֹ לְעִבּוּדַת אֲדוֹנוֹ.

בְּשַׁעֲהַ שְׂיוּרְד הַלְלִיָּה וְהַשְּׁעָרִים נִסְתָּמִים, מִתְעוֹרֵר יָקָב תְּהוֹם רְבִיָּה, וְכַמָּה קְבוּצוֹת שֶׁל מַחְבְּלִים נִמְצְאִים בְּעוֹלָם. אַז מִפִּיל הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁנָה עַל כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם, וְאִפְלוּ עַל כָּל שְׂבָהִם הַתְּעוֹרוּרוֹת שֶׁל חַיִּים, וְהֵם מְשׁוֹטְטִים בְּעוֹלָם וּמוֹדִיעִים לְבְנֵי אֲדָם דְּבָרִים, מֵהֵם כּוֹזְבִים וּמֵהֵם אֲמֵת, וּבְנֵי אֲדָם קְשׁוּרִים בְּשְׁנָה.

בְּשִׁמְתוֹרְרַת רוּחַ צְפוּן וְנִחְלַק הַלְלִיָּה, הַשְּׁלֵהֶבֶת יוֹצֵאת וּמִכָּה תַּחַת כַּפְּי הַתְּרַנְגוּל, וְהוּא קוֹרָא, וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִכְנָס לְגֹן עֵדֶן לְהַשְׁתַּעֲשֵׁעַ עִם הַצְּדִיקִים. וְאִז הַכְּרוֹז יוֹצֵא וְקוֹרָא, וְכָל בְּנֵי הָעוֹלָם מִתְעוֹרְרִים בְּמִטּוֹתֵיהֶם. אוֹתָם שֵׁישׁ כְּהֵם הַתְּעוֹרוּרוֹת שֶׁל חַיִּים, עוֹמְדִים לְעִבּוּדַת רַבּוֹנָם וְעוֹסְקִים בַּתוֹרָה וּבִשְׂבָחוֹ שֶׁל הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַד שֶׁבָא הַבְּקָר.

בְּשִׁבְא הַבְּקָר, (כְּרוֹז קוֹרָא וְכָל) כָּל הַחֲלִלוֹת וְהַמַּחְנוֹת שֶׁלְמַעֲלָה מְשַׁבְּחִים אֶת הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. זְהוּ שְׂכַתוֹב (אֵיִיב לַח) בְּרֵן יַחַד פּוֹכְכֵי בְקָר וְגו'. אַז כְּמָה שְׁעָרִים נִפְתָּחִים לְכָל הַצְּדִידִים, וְהַשְּׁעָר שֶׁל אַבְרָהָם נִפְתַּח לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל לְזִמְן אֶת כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם. זְהוּ שְׂכַתוֹב וַיִּטַּע אֲשֶׁל בְּבָאָר שְׁבַע. וּמִי שֶׁלֹּא מַעִיר אֶת רוּחוֹ לְעִבּוּדַת רַבּוֹנוֹ, בְּאִתְּהָ פָּנִים יַעֲמַד לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ כְּשִׁיתְעוֹרְרוּ עָלָיו בְּדִין, וַיִּתְּסוּ אוֹתוֹ בְּקוֹלָר, וְלֹא תִמְצָא עָלָיו זְכוּת לְהַנְצִל? וְאִז כְּתוּב, וְכַצְּפָרִים הָאֲחֻזוֹת בִּפְחָ כְּהֵם יוֹקְשִׁים בְּנֵי הָאָדָם. וְטָרַם שֵׁיצָא אָדָם מִן הָעוֹלָם הַזֶּה, בְּכַמָּה דִּינִים הוּא נִדוֹן הַנֶּפֶשׁ עִם הַגּוּף טָרַם שֵׁיפְרְדוּ זֶה מִזֶּה, וְאִין מִי

קְמִיָּהוּ, וְלִית מָאן דְּצִיִּית לִיה, וְלִית מָאן דִּיתַעַר רוּחִיה לְפוֹלְחָנָא דְמֵאֲרִיָּה.

בְּשַׁעֲתָא דְרַמְשׁ לִילֵיא, וְתַרְעִין סְתִימִין, אֲתַעַר נּוֹקְבָא דְתַהוּמָא רַבָּא, וְכַמָּה חֲבִילֵי טְרִיקִין מִשְׁתַּפְּחִי בְּעֶלְמָא. פְּדִין אִפִּיל קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא שֵׁינְתָא עַל כָּל בְּנֵי עֶלְמָא, וְאִפִּילוּ עַל כָּל דִּי בְהוֹן אֲתַעְרוּתָא דְחַיִּי, וְאִינוּן שְׂאֵטָן בְּעֶלְמָא, וּמוֹדִיעִין לְהוּ לְבְנֵי נְשָׂא, מַלְיוֹן, מְנַהוֹן פְּדִיבָן, וּמְנַהוֹן קְשׁוּט, וּבְנֵי נְשָׂא אֲתַקְטְרוּ בְּשֵׁינְתָא.

כֵּד אֲתַעַר רוּחָא דְצְפוּן, וְאֲתַפְּלִיג לִילֵיא, שְׁלַהוּבָא נְפָקָא וּבְטַשׁ תַּחוֹת גְּדַפּוּי דְתְרַנְגוּלָא, וְקָרִי, וְקוֹדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עָאל בְּגַנְתָא דְעֵדֶן לְאִשְׁתַּעֲשֵׁעַ עִם צְדִיקָיָא. וְכַדִּין פְּרוּזָא נְפִיק וְקָרִי, וְכָל בְּנֵי עֶלְמָא מִתְעוֹרְרִי בְּעַרְסִיָּהוּ, אִינוּן דִּי בְהוֹן אֲתַעְרוּתָא דְחַיִּי, קְיָמִין לְפוֹלְחָנָא דְמֵאֲרִיָּהוּ, וְעַסְקִי בְּאוּרִיָּתָא וּבִשְׂבָחָא דְקוֹדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עַד דְאַתִּי צְפָרָא. כֵּד אֲתִי צְפָרָא, (ס"א כְּרוּזָא כְּרִי וְכָל) כָּל חֲמִילִין וּמִשְׁרַיִין דְלְעִילָא מְשַׁבְּחִין לִיה לְקוֹדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. הֵדָא הוּא דְכְתִיב, (אֵיִיב לַח) בְּרֵן יַחַד פְּכַכֵּי בְקָר וְגו'. פְּדִין כְּמָה תַרְעִין אֲתַפְּתַחוּ לְכָל סְטְרִין. וְתַרְעָא דְאַבְרָהָם, אֲתַפְּתַח בְּהַ בְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל, לְזִמְנָא לְכָל בְּנֵי עֶלְמָא, הֵדָא הוּא דְכְתִיב, (בְּרֵאשִׁית כ"א) וַיִּטַּע אֲשֶׁל בְּבָאָר שְׁבַע. וּמִזְמַן דְלֹא יִתַּעַר רוּחִיה בְּפוֹלְחָנָא דְמֵרִיָּה, בְּהִיךְ (דְרַנ"ג ע"א) אֲנַפִּין יְקוּם קְמִי מַלְכָּא, כֵּד יִתְעוֹרוּן עָלֵיה בְּדִינָא, וְיִתְפָּשׁוּן לִיה בְּקוֹלְרָא, וְלֹא יִשְׁתַּפַּח עָלֵיה זְכוּתָא לְאִשְׁתְּזַבָּא, כְּדִין כְּתִיב, (קַהֲלַת ט) וְכַצְּפָרִים הָאֲחֻזוֹת בִּפְחָ כְּהֵם יוֹקְשִׁים בְּנֵי אָדָם. וְעַד לֹא יִנְפוּק בְּרַ נֶשׁ מֵהֵאִי עֶלְמָא, בְּכַמָּה דִּינִין אֲתַדֵּן נְפָשָׁא עִם גּוּפָא, עַד לֹא יִתְפָּרְשׁוּן דָּא מִן דָּא, וְלִית מָאן דִּישְׁגַח.

שִׁישִׁיגִיחַ.
 (אפלו) באותו זמן שִׁמְגִיעָה שַׁעַת הַהִפְרָדָה, לא יוצאת הַנֶּפֶשׁ מן הגוף עד שִׁמְתַגְלָה עָלָיו שְׂכִינָה, וְהַנֶּפֶשׁ מְתוּף שְׂמֵחָה וְחַבִּיבוּת שֶׁל הַשְּׂכִינָה יוצאת מן הגוף כְּנִגְדָה. אם הוא צַדִּיק, הוא נִקְשֵׁר וְנִדְבֵק בָּהּ. ואם לא, הַשְּׂכִינָה הוֹלֶכֶת, והיא נשֶׁאֶרֶת וְהוֹלֶכֶת וּמְתַאֲבֵלָת על פְּרֵדַת הגוף. מִשָּׁל אוֹמְרִים, חָתוּל לא נִפְרָד מֵאֵשׁ, חֲדַד אֵת הַסִּפִּין, והוא לֵלֵךְ אַחֲרָיו. אַחַר כֵּךְ נִדְוִיִּים שְׁנִיִּים עַל יְדֵי דוּמָה. הגוף נִדוּן בְּכָכָר עַד שֶׁשָּׁב לְעֶפְרָה, וְהַנֶּפֶשׁ בְּאֵשׁ הַגִּיהֵנֹם כְּכֶמֶה דִּינִים, עַד אוֹתוֹ זְמַן שֶׁנִּגְזַר עָלֶיהָ לְקַבֵּל עֲנֹשׁ. אַחַר שֶׁקִּבְּלָה עֲנֹשָׁה וּמִגִּיעַ הַזְּמַן לְהִשְׁתַּחֲוֶה, אִז עוֹלָה היא מִהַגִּיהֵנֹם, וּמְתַלַּכְנָת מִחֻטְאֶיהָ כְּמוֹ בְרוּל שֶׁמְתַלַּבֵּן בְּאֵשׁ, וְעוֹלִים עִמָּה עַד שֶׁנִּכְנָסֹת לְגַן עֵדֶן שְׁלֹמֵטָה, וְרוֹחֶצֶת שָׁם בְּאוֹתָם מִים, וְרוֹחֶצֶת בְּבִשְׂמִים שֶׁשָּׁם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שיר א) מִקְטַרֶת מַר וּלְבָנָהּ. וְעוֹמְדַת שָׁם עַד הַזְּמַן שֶׁנִּגְזַר עָלֶיהָ לְהִתְרַחֵק מִהַמְּקוֹם שִׁישִׁיבִים בּוֹ הַצַּדִּיקִים.
 וּבִשְׂמִיעַי הַזְּמַן לְעֵלוֹת, אִז עוֹלִים עִמָּה בְּרָגָה אַחַת בְּרָגָה, עַד שֶׁנִּקְרַבְתָּ כְּקֹרֵבָן עַל הַמִּזְבֵּחַ. וְהוּ שֶׁכְּתוּב זֹאת תְּהִיָה תוֹרַת הַמִּצְוָע בְּיוֹם טְהִרְתּוֹ וְהוּבָא אֵל הַכֹּהֵן, הַכֹּהֵן הַעֲלִיּוֹן שְׁלֹמֵעֵלָה, הַנֶּפֶשׁ הַזֹּאת שְׁלֵא נִטְמָאָה כָּל כֵּךְ בְּעוֹלִים הַזֶּה, לִזוֹ יֵשׁ תְּקִנָּה כְּמוֹ כֵּן. ואם לא, אִז מְעוֹת לא יוכל לְתַקֵּן וְגו'. וְזֹאת תְּהִיָה תוֹרַת הַמִּצְוָע. רַבִּי יִצְחָק פְּתַח, וְזָרַח הַשֶּׁמֶשׁ וּבֵא הַשֶּׁמֶשׁ וְגו'. פְּסוּק זֶה נִתְבָּאֵר, וּבֵאֲרָנוּ אוֹתוֹ עַל נִשְׁמַת הָאָדָם, בְּשַׁעֲרָה שֶׁהִיא עוֹמְדַת עִם הָאָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה, אִז וְזָרַח הַשֶּׁמֶשׁ.

(אפלו) בַּהֵיחָא זְמַנָּא דְמִטָּא שַׁעַתָּא לְאַתְּפָרְשָׁא, לֹא נִפְקָא נִפְשָׁא מִן גּוּפָא, עַד דְאַתְּגַלִּי עָלֶיהָ שְׂכִינְתָּא, וְנִפְשָׁא, מִגּוֹ חֲדוּתָא וְחַבִּיבוּתָא דְשְׂכִינְתָּא, נִפְקָא מִגּוּפָא לְקַבְּלָהּ. אִי זִכְאָהּ הוּא, מִתְקַשֵּׁר בָּהּ וְאַתְּדַבֵּק בָּהּ. וְאִי לֹאוּ, שְׂכִינְתָּא אֲזֵלָא, וְהִיא אֲשַׁתְּאָרֶת, וְאֲזֵלֶת וּמְתַאֲבֵלָא עַל פְּרִישׁוּתָא דְגוּפָא. מִתְּלָא אֲמַרִי. שׁוֹנְרָא מֵאֲשָׁא לֹא מִתְּפָרְשָׁא, חֲדַדִּי לְסִפִּינָא, אֲזֵלָא אֲבַתְרִיָּה.

לְבַתָּר אֲתַדְנּוּ תְרוּוִיָּהּ עַל יְדוּי דְדוּמָה. גּוּפָא אֲתַדְנּוּ בְּקַבְרָא עַד דְתֵב לְעֶפְרָא, וְנִפְשָׁא בְּאֲשָׁא דְגִיְהֵנֹם בְּכֶמֶה דִּינִין, עַד הֵהוּא זְמַנָּא דְאַתְגְזַר עָלֶיהָ לְקַבְּלָא עוֹנֶשָׁא. בְּתַר דְקַבִּילַת עוֹנֶשָׁא, וּמִטִּי זְמַנָּא לְאַתְדַבְּקָהּ, פְּדִין אֲסַתְלָקָא מִגִּיְהֵנֹם, וְאַתְלַבְּנַת מַחוּבָּהָא כְּפִרְזָלָא דְאַתְלַבֵּן בְּנוֹרָא, וְסַלְקִין עִמָּה, עַד דְעָאֶלֶת לְגַנְתָּא דְעַדְדִין דְלַתְתָּא, וְאַסְתַּחֲי תַמְּן בְּאִינוּן מִיָּא, וְאַסְתַּחֲי בְּבוֹסְמִין דְתַמְּן. פְּמָה דְאַתְ אֲמַר, (שיר השירים) מִקְטַרֶת מַר וּלְבָנָהּ. וְקִימָא תַמְּן עַד זְמַנָּא דְאַתְגְזַר עָלֶיהָ לְאַתְרַחֵקָא מֵאַתְר דִּיתְבִּין בֵּיהּ צַדִּיקָיָא.

וְכַד מִטָּא זְמַנָּא לְסַלְקָא, פְּדִין סַלְקִין עִמָּה, בְּרָגָא בְּתַר בְּרָגָא, עַד דְאַתְקַרִּיבַת פְּקוּרְבָנָא עַל מִדְבַּחָא. הָדָא הוּא דְכְתִיב, זֹאת תְּהִיָה תוֹרַת הַמִּצְוָע בְּיוֹם טְהִרְתּוֹ וְהוּבָא אֵל הַכֹּהֵן, כִּהְיָא עֲלָאָה דְלְעִילָא, הִיא נִפְשָׁא דְלֹא אֲסַתְאֲבַת כָּל כֵּךְ, בְּהִיא עֲלָמָא, הִיא אֵית לָהּ תְּקַנְתָּא, כְּגוּוֹנָא דָא. וְאִי לֹאוּ, (קהלת א) מְעוֹת לֹא יִכּוֹל לְתַקּוֹן וְגו'.

זֹאת תְּהִיָה תוֹרַת הַמִּצְוָע. (ויקרא י"ד) רַבִּי יִצְחָק פְּתַח, (קהלת א) וְזָרַח הַשֶּׁמֶשׁ וּבֵא הַשֶּׁמֶשׁ וְגו'. הִיא קְרָא אֲתַמַּר, וְאוֹקִימָנָא לִיהּ בְּנִשְׂמַתָּא

דְּבַר נֶשׁ, בְּשַׁעַתָּא דְהִיא קִימָא עִמָּה דְבַר נֶשׁ בְּהִיא עֲלָמָא, פְּדִין, וְזָרַח

וּבֵּא הַשֶּׁמֶשׁ, בְּזִמְנָא שְׂוֹצְאָא בְּן אָדָם
מִן הָעוֹלָם הַזֶּה וְנִמְצָא בְּתִשְׁבָּה, אָז
- אֵל מְקוֹמוֹ שׂוֹאֵף זֹרֵחַ הוּא שֵׁם,
אִם הוּא צְדִיק, כְּמוֹ שְׂנֵאָמֵר וּבֵּא
הַשֶּׁמֶשׁ וְטִהַר, וְאַחַר יֵאָכֵל מִן
הַקִּדְּשִׁים.

בֵּא רָאָה, עַל כָּל חֲטָאי הָעוֹלָם
הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְכַפֵּר בְּתִשְׁבָּה,
פְּרַט מְאוּתוֹ לְשׁוֹן הַרְעָ שְׂמוֹצְיָא שֵׁם
רַע עַל חֲבֵרוֹ. וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ, שְׂכַתוֹב
זֹאת תְּהִיָה תוֹרַת הַמְצַרְעֵ - זֹאת הִיא
תוֹרַתוֹ שֶׁל מוֹצִיא שֵׁם רַע. רַבִּי חֲזִיָא
אָמַר, כָּל מִי שְׂמוֹצְיָא שֵׁם רַע,
מְטַמְּאִים לוֹ אֵת כָּל אֵיבְרֵיו וְרֵאוי
לְסַגְרָא, מְשׁוּם שְׂאוּתוֹ דְּבוּר רַע עוֹלָה
וּמַעִיר רוּחַ טְמֵאָה עָלָיו, וְהוּא נְטֵמָא.
בֵּא לְהַטְמֵא - מְטַמְּאִים אוֹתוֹ. בְּדַבְּרוּ
שְׁלִמְטָה מִתְעוֹרֵר דְּבוּר אַחַר.

פְּתַח וְאָמַר, (ישעיה א) אֵיכָה הִיתָה
לְזוֹנָה קְרִיָה נְאֻמְנָה וְגו'. מִי שְׁהִיתָה
נְאֻמְנָה לְבַעֲלָהּ, הַפְּכָה לְזוֹנָה. מְלֵאֲתִי
מִשְׁפֵּט. מִשְׁפֵּט - זֶה וְדָאי הַקִּדּוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא. צְדִק - זוֹ כְּנִסְתַּ יִשְׂרָאֵל.
וּמְשׁוּם שְׁהַעֲרִיָה דְּכָר אַחַר, הַסְתַּלַּק
מִכְּנֵסֵה הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְשָׂרְתָה בֵּיהּ
רוּחַ שֶׁל מְרַצְחִים. וְהוּ שְׂכַתוֹב וְעַתָּה
מְרַצְחִים. וּמַה יְרוּשְׁלַיִם הַקִּדּוּשָׁה כְּךָ
- שְׂאָר בְּנֵי אָדָם עַל אַחַת פְּמָה וְכְפָה.
וְהוּ שְׂכַתוֹב זֹאת תְּהִיָה תוֹרַת
הַמְצַרְעֵ.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, זֹאת תְּהִיָה וְדָאי
כְּנַגְדוֹ לְהַפְרַע מִמֶּנּוּ, שֶׁל אוֹתוֹ מוֹצִיא
שֵׁם רַע. בְּיוֹם טְהָרְתוֹ וְהוּבָא אֵל
הַכֹּהֵן, מַה בֵּא לְהַשְׁמִיעֵנוּ? מִשְׁמַע,
מִי שִׁישׁ לוֹ לְשׁוֹן הַרְעָ, תְּפַלְתּוֹ אֵינָה
נִכְּסֵט לְפָנָי הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁהָרִי
עוֹרֵר עָלָיו רוּחַ טְמֵאָה. בִּינּוֹן שְׁחֹזֵר
בְּתִשְׁבָּה וְקַבֵּל עָלָיו תִּשְׁבָּה, מַה
כְּתוּב? בְּיוֹם טְהָרְתוֹ וְהוּבָא אֵל

הַשֶּׁמֶשׁ. וּבֵּא הַשֶּׁמֶשׁ, בְּזִמְנָא דְנִפְיָק בְּרֵשׁ
מֵהָאֵי עֲלָמָא, וְאַשְׁתַּכַּח בְּתִשְׁבָּה, כְּדִין אֵל
מְקוֹמוֹ שׂוֹאֵף זֹרֵחַ הוּא שֵׁם, אִי זְכָאָה אֵיהוּ,
כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, (ויקרא כב) וּבֵּא הַשֶּׁמֶשׁ וְטִהַר,
וְאַחַר יֵאָכֵל מִן הַקִּדְּשִׁים.

הָא חֲזִי, כָּל חוֹבֵי עֲלָמָא, קְדָשָׁא בְּרוּךְ הוּא
מְכַפֵּר עָלֵיהוּ, בְּתִשְׁבָּה, בְּרֵשׁ מֵהָהוּא
לִישְׁנָא בִישָׂא, דְאַפִּיק שׁוּם פִּישׁ עַל חֲבֵרִיהּ.
וְהָא אוּקְמוּהָ, דְכְּתִיב, זֹאת תְּהִיָה תוֹרַת
הַמְצַרְעֵ, זֹאת הִיא תוֹרַתוֹ שֶׁל מוֹצִיא שֵׁם
רַע. רַבִּי חֲזִיָא אָמַר, כָּל מֵאֵן דְאַפִּיק לִישְׁנָא
בִישָׂא, אִסְתְּאַבְּן לִיהּ כָּל שְׁיִיפוּי, וְיִתְחַזִּי
לְסַגְרָא, בְּגִין דְּהִיא מְלָה בִישָׂא סְלִקָא
וְאַתְעַר רוּחָא מְסַאָבָא עָלָיו וְאַסְתְּאַב, אֲתִי
לְאַסְתְּאַבָּא מְסַאָבִין לִיהּ, בְּמְלָה דְלִתְתָא
אַתְעַר מְלָה אַחְרָא.

פְּתַח וְאָמַר, (ישעיה א) אֵיכָה הִיתָה לְזוֹנָה קְרִיָה
נְאֻמְנָה וְגו'. מֵאֵן דְּהִתּוּ מְהִימְנָא
לְבַעֲלָהּ, אֶהְדַּרְתַּ לְזוֹנָה. מְלֵאֲתִי מִשְׁפֵּט,
מִשְׁפֵּט, וְדָאי דָא קְדָשָׁא בְּרוּךְ הוּא, צְדִק,
דָא כְּנִסְתַּ יִשְׂרָאֵל, וּבְגִין דְאַתְעַרְתַּ מְלָה
אַחְרָא, אִסְתַּלַּק מִנָּה קְדָשָׁא בְּרוּךְ הוּא,
וְשָׂרְיָא בֵּיהּ רוּחָא דְקִטּוּלִי. הָדָא הוּא דְכְּתִיב
וְעַתָּה מְרַצְחִים. וּמַה יְרוּשְׁלַם קְרִתָא קְדִישָׁא
כְּךָ, שְׂאָר בְּנֵי נֶשָׂא עַל אַחַת פְּמָה וְכְפָה.
הָדָא הוּא דְכְּתִיב, זֹאת תְּהִיָה תוֹרַת הַמְצַרְעֵ.
רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, זֹאת תְּהִיָה וְדָאי לְקַבְּלִיהּ
לְאַתְפָּרְעָא מִנֵּיהּ, דְּהִהוּא מוֹצִיא שֵׁם
רַע, בְּיוֹם טְהָרְתוֹ וְהוּבָא אֵל הַכֹּהֵן, מֵאִי קָא
מִשְׁמַע לָן. מִשְׁמַע, מֵאֵן דְאַיִת לִיהּ לִישְׁנָא
בִישָׂא צְלוּתִיהּ לָא עֲאֵלַת קָמִי קְדָשָׁא בְּרוּךְ הוּא, דְּהָא אַתְעַר עָלֵיהּ רוּחָא
מְסַאָבָא. בִּינּוֹן דְאַהְדַּר בְּתִשְׁבָּה וְקַבֵּיל עָלֵיהּ תִּשְׁבָּה, מַה כְּתִיב, בְּיוֹם

טְהָרְתוֹ וְהוּבָא אֵל הַכֹּהֵן וְגו'. וְרָאָה הַכֹּהֵן וְגו'.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוֹרֵיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפֹּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפֹּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלֵיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בני לא תשכח מפי זרעו

תקליטור אוצרות הזוהר

ובו: 12.000
ספרים, דרשות לשמיעה,
קבצים ותמונות
ועוד...

**המאגר הגדול בעולם
בעניני הזוהר הק'!**

הרשב"י קובע:
בספר הזוהר
יצאו בני ישראל מהגלות

ודקה בינים ההוא תקע בשופר גדול

